Jolsvai András

Király!

Leicester remekül kitalálta magát. Nem először persze: elvégre egy kétezer éves városról van szó, még a rómaiak alapították (mit nem?), és bár közben adódott egy-két évszázad folytonossági szünet, nem kétséges, hogy a város az utóbbi évezredben jelentős szerepet játszott az anglius történelemben.

Az ma már nem kérdés, hogy meg lehet-e élni a régi dicsőségből (egész Olaszország és Görögország ezt teszi, amiben az a szép, hogy ezek az alakulatok csak a tizenkilencedik század második fele óta léteznek, és a lakóiknak sincs túl sok közük az eredeti hellenisztikus és latin kultúrához, de kétségtelen, hogy manapság ők szedik be a pénzt a látványért), a kérdés az, mármint Leicester esetében, hogy mire kerüljön a hangsúly: az ókori emlékekre, a középkori egyházi romokra, a rózsák harcára, a textilipar múltjára, az angol szecesszióra vagy valami másra. A kérdést végülis egy szenzációs régészeti felfedezés döntötte el: 2012-ben ugyanis egy parkoló alatt megtalálták III. Richárd földi maradványait. (Földi maradványai maradványait, hogy pontosabbak legyünk.) Ettől kezdve

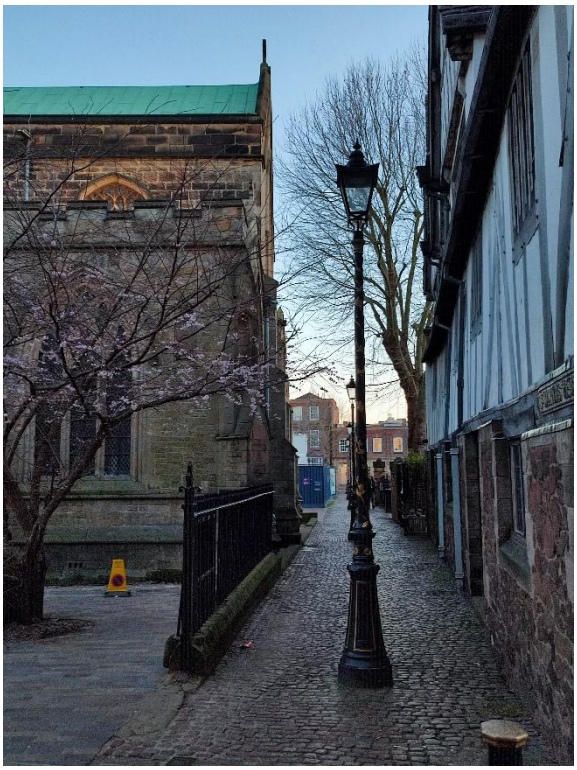

vita sem férhetett hozzá, hogy a város arculatát a richardizmus fogja meghatározni. És arra aztán, mint hagymára a héjakat, rá lehet helyezni korábbi és későbbi korok megmaradt tárgyi emlékeit is.

Ismerjük el, nagy szerencsé-jük volt a leicesterieknek ezzel a

királlyal. A város ugyanis, mióta a tradicionális textilipart térdre kényszerítette a távol- kelet, kereste új identitását. (Ebben a munkában osztozott az egész hajdani textilsávval

Manchestertől Birminghamig). Nem ültek ölbe tett kézzel, elindultak a felsőoktatás irányába – ma már méltán vallhatják magukat egyetemi vá--rosnak, ami Oxford és Cambridge

közelében igazán merész vállalás – nyitottak a sokszínűség felé (mára a multikultúra egyik angliai zászlóshajója lett Leicester), hangsúlyt helyeztek a különféle sportok magas szintű képviseletére (ne csak a futballjára gondoljanak, a tizenhatos bajnokcsapatra, amely történelmet

Az egész történettel most nem untatnám önöket (csak a féllel), legyen elég annyi, hogy a történészek előtt régóta ismert volt, hogy III. Richardot valahol ebben a városban temették el. Nem volt túl nagy ceremónia, miután Richard elesett egy közeli síkon vívott csatában, megcsonkított testét, szép középkori szokás szerint ló farkához kötve

tanszéke – lelkes kutatókkal kiegészülve – évtizedek óta nyomozott a csontok után, és a nyomozást végül (persze némi véletlen segítségével, de hát arra már a fáraók megtalálásakor és Trója feltárásakor is nagy szükség volt) siker koronázta. (Ez itt egy igazán királyhoz illő állítmány.) A tudósok a legmodernebb vizsgálatok – DNS stb. – írt a maga nemében, hanem a krikettre, a rögbire, a dartsra és a snookerre is), és még sorolhatnám. De a végső megoldást azért a király felszínre kerülése jelentette.

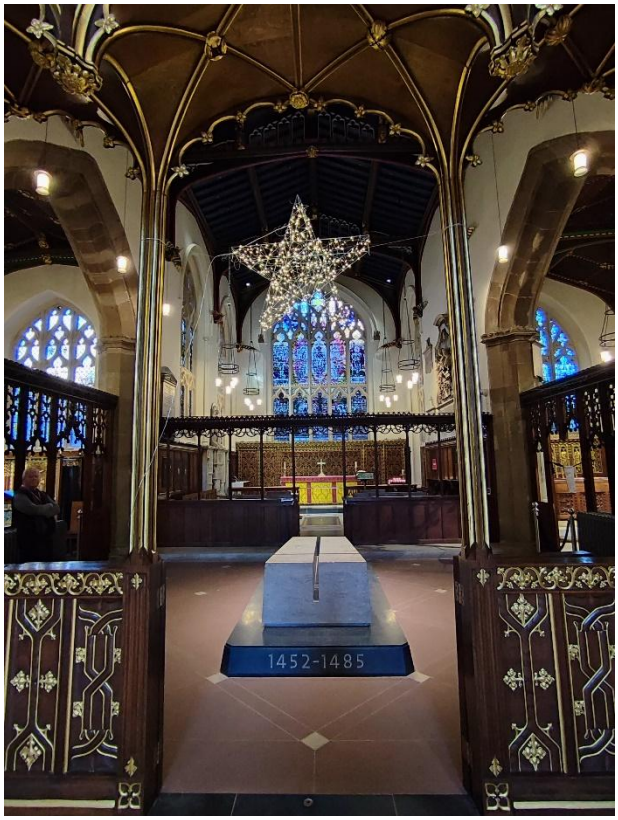
(Úgy képzeljék el az egészet, mintha a mai Ózdon váratlanul megtalálnák Attila sírját. Abból azért még Borsodban is ki tudnának hozni ezt-azt.)

végighurcolták a városon, aztán otthagyták közszemlére napokig. A városiak végül gyorsan elföldelték, és a következő évszázadokban igyekeztek elfelejteni a helyet is, a személyt is. (A Tudorok idején a nevét se lehetett kiejteni, vagy ha igen – ld. Shakespeare – abban nemigen volt köszönet.)

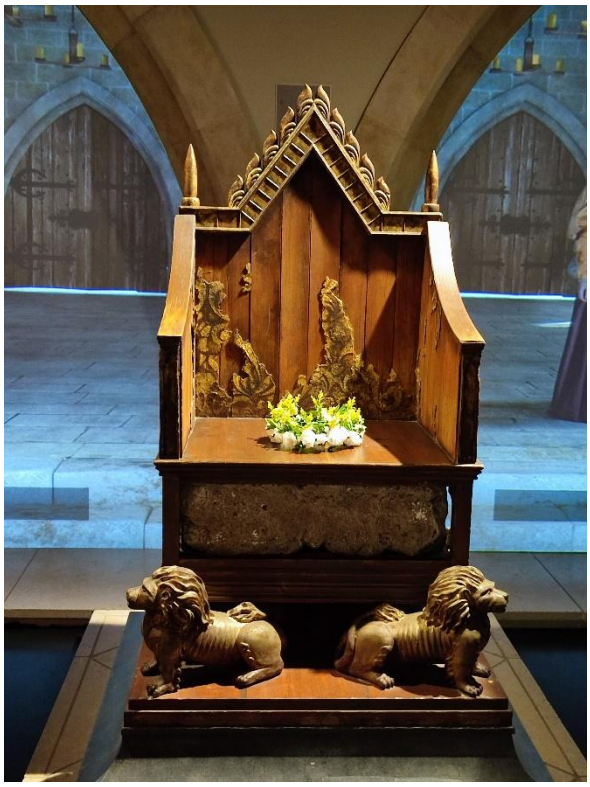
A leicesteri egyetem régészeti

irányban fekszik a test stb.) a közelben egy szobor Hamletként ábrázolja az uralkodót, aki Yorick koponyája helyett egy törékeny koronát tart a kezében, a szomszéd utcában felépült a Richard-múzeum, melyet manapság divatos szóval látogatóközpontnak neveznek.

segítségével hitelt érdemlően bebizonyították, hogy a csontok Richardéi, a város ötésfélszáz év után visszanyerte hűbérurat.

A többi már ment magától. A királyt nagy ünnepség keretében újratemették a katedrálisban, a sír mellett lelkes volontőrök magyarázzák a turistáknak a részleteket (milyen jelképek találhatóak a márványon, miért ebben az

Ott aztán mindent megtudhatunk az utolsó York uralkodóról. (Sőt, felmenőiről és lemenőiről, ellenlábasairól és utódairól, egyáltalán a közép-és koraújkori Angliáról.) A kép, mondjuk így,

árnyalt, a helyiek nem faragnak angyalt Richardból (mondjuk, nehéz is lenne), de a trónhoz vezető, bizony elég véres út mellett bemutatják a uralkodással töltött szűk három év eredményeit is (kevesen tudják, s én sem tartoztam közéjük, hogy királyként számos előremutató törvényt hozott), végül a megtalálásának története következik aprólékos részletekben, és a múzeumi túra annál a gödörnél ér véget – ma már le van fedve üveggel – ahol a csontok pihentek.

Mi mást mondhatnánk értékelésül: király!

Fotó: Tanyi Adrienne